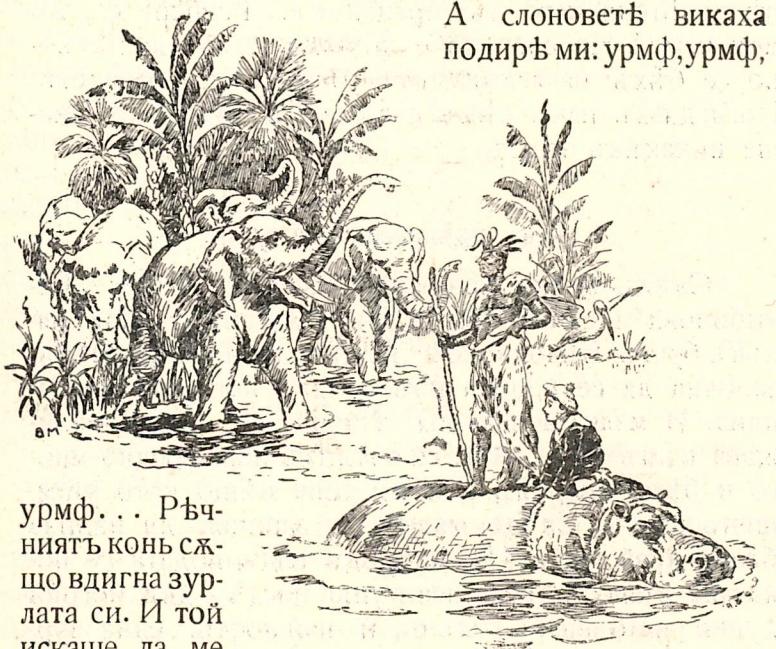

Въ това врѣме единъ отъ слоноветѣ наведе хобота си, хвана ме съ него за дрешката и ме издигна въвъ въздуха. Азъ литнахъ като птичка. Само че не бѣхъ много веселъ; страхъ ме бѣше и не можехъ нито да пѣя, нито да хвърча. Искаше ми се да извикамъ, но вратътъ ми като че бѣ отсѣченъ. Клонитѣ о които искахъ да се хвана се отдръпваха отъ менъ. А слоноветѣ викаха подирѣ ми: урмф, урмф,

урмф... Рѣчниятъ конь сжъ вдигна зурлата си. И той искаше да ме облѣе съ вода. Какибонока стоеше като статуя. Азъ не можехъ да видя дали плаче, или се смѣе. Изведнажъ се ударихъ о нѣщо твърдо. Погледнахъ: това бѣ мѣсеца. — Сега се дръжъ добрѣ! — си казахъ азъ. Но и отъ мѣсеца се отчуши парчето, о което се дѣржехъ. — Сега падамъ вече! — си помислихъ.

— Но нѣма да се оставя да падна!... Азъ отворихъ очи. Прѣзъ прозореца мина силна свѣтлина и блясна право въ очите ми. Азъ бѣхъ легналъ много злѣ. Всрѣдъ най-тѣмна Африка, раз-